

1927, čís. 141 sb. z. a n. platí obdobně ustanovení o službě presenční. Z toho, že pokračování v této činné službě vojenské jest dobrovolné, neplyne jinaká povaha této vojenské služby, zejména nelze z ní dovozovati, že u déle sloužících jde o smluvní poměr služební z důvodu, že se k této službě hlásí dobrovolně zvláštní žádostí. Žádost jest jen podnětem vojenské správě, by zjistila, zda hlásící se k další činné službě vyhovuje zákonným podmínkám o déle sloužících. Ani to, že služební platy déle sloužících jsou upraveny odchýlně od požitků příslušníků pravidelné presenční služby a prodloužené další činné služby ve smyslu § 61 odst. 1 b) a odst. 4 bran. zákona, nemění nic na podstatě služby déle sloužících, jako další vojenské služby činné ve stavu mužstva (§ 19 bran. zák. a § 136 odst. 1 prov. nař.), které nemohou býti odpírány výhody proti exekčním zásahům do služebních požitků, přiznávané jiným příslušníkům mužstva činné služby vojenské (§ 61 bran. zák.) a nelze v tomto směru souhlasiti s opačnými vývody dovolacího rekursu, jichž poukaz k zákonu čís. 370/1922 sb. z. a n., který prý se nezmiňuje o této výhodě déle sloužících vojáků a poddůstojníků, není případný, poněvadž dovolávaný zákon se vůbec netýká úpravy vojenských požitků a jejich ochrany, nýbrž úlev při plnění branné povinnosti. Nejvyšší soud projevil a zevrubně odůvodnil právní názor o této otázce již ve svém posudku ze dne 12. září 1928, pres. 1042/28, uveřejněném ve věstníku min. spravedlnosti z roku 1928 str. 208 a nemá důvodu, by se od něho uchýlil. Zejména v něm zdůraznil, že společným znakem platů podle § 1 zákona čís. 314/1920 jest, že plynou ze služebních nebo pracovních poměrů sice jakéhokoliv druhu, ale přece jen takových, jež byly založeny služební nebo pracovní smlouvou a že na jiné periodické požitky nelze zákon ani podle jeho doslovu ani podle jeho účelu rozšiřovati. Poměr vojenského mužstva, sloužícího branné moci státu ve smyslu § 1 bran. zákona, není však poměrem smluvním ani služebním ani pracovním, jak bylo již shora dolíčeno a proto nelze na jeho požitky použití předpisů zákona čís. 314/1920, neboť požitky tyto jsou dosud chráněny před exekčními zásahy předpisem § 3 zákona čís. 123/1882. Nejvyšší soud trvá tudíž při názoru již ve zmíněném posudku vysloveném, že výhoda § 3 zákona čís. 123/1882 platí i o požitcích déle sloužících z důvodů shora dolíčených.

Čís. 10480.

Není neobezřetností hotelového hosta, mající vliv na ručení majitele hotelu za vnesené svršky (§ 970 obč. zák.), nechával-li klíč od pokoje viseti na jeho dveřích, byv k tomu vyzván hotelovým zřízcem. Lhostejno, že podle vývěsku v hotelu měly klíče od pokojů býti jinak uschovávány.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1931, Rv I 953/30.)

Žalobkyně ubytovala se v hotelu žalovaného. V době, kdy žalobkyně se vzdálila z pokoje, jež uzamkla, a pověsila k výzvě hotelového zří-

zence klíč na hřeb před dveřmi, byly jí odcizeny z pokoje šaty. Žalobní nárok proti majiteli hotelu na náhradu škody uznal p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e polovicí důvodem po právu. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání žalovaného; k odvolání žalobkyně uznal žalobní nárok důvodem zcela po právu. D ů v o d y: Podle § 970 obč. zák. ručí žalovaný za věci, vnesené žalobkyní, pokud nedokáže, že škoda nebyla zaviněna ani jím ani jeho lidmi, aniž způsobena cizími osobami, jež z domu odcházejí a do něho přicházejí. Soud první stolice správně zjistil, že žalobkyně bydlela v hotelu žalovaného, že byly věci vneseny a že byly ukradeny. Ježto žalovaný neprovedl důkaz, k němuž byl podle § 970 obč. zák. povinen, jest zodpověden. Jde o to, zda při vzniku škody spolupůsobilo zavinění žalobkyně. V tom směru přichází v úvahu jen, že žalobkyně klíč od světnice pověsila na hřeb na šaty. Třebaže, jak zjištěno, stanoví vývěsek v domě, že klíč od pokoje jest odevzdati v lokále, kde ho sklepník zamkne do kredence, jest zjištěno svědkyní I-ovou, že žalobkyně pověsila klíč na hřeb k přímé výzvě sklepníka, a vyplývá z výpovědi této svědkyně dále, že žalobkyně brala z počátku klíč s sebou do restaurace a že tehdy přišel sklepník a požadoval klíč s tím, že se ještě nic neztratilo, že klíč může zůstat viseti. Po té vešla žalobkyně klíč přede dveřmi. Vzhledem k těmto zjištěním nelze míti za to, že jest tu spoluzavinění žalobkyně. Ostatně není nijak zjištěno, jak byla krádež provedena, zejména není podkladu pro to, že spolupůsobila okolnost, že byl klíč pověšen na dveřích. Bylo proto odvolání žalobkyně vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, provádějící jen dovolací důvod podle čís. 4 § 503 c. ř. s., není s to, by vyvrátilo nebo seslabilo výstižné důvody napadeného rozsudku, s nimiž dovolací soud úplně souhlasí. K vývodům dovolání jest jen připomenouti, že dovolatel prezírá skutkové zjištění odvolacího soudu, podle něhož žalobkyně z počátku zamykala dveře svého hotelového pokoje při odchodu a klíč nosila s sebou a teprve na zakročení číšníka žalovaného klíč od pokoje mu vydala a z jeho podnětu nadále klíč vešla na hřeb u dveří. Neprávem proto dovozuje dovolatel, že žalobkyně nešetřila ani obyčejné opatrnosti (§ 1297 obč. zák.), poněvadž od této opatrnosti upustila právě jen na zakročení hotelového personálu žalovaného, jemuž dojísta mohla důvěřovati a předpokládati, že dozor v hotelu jest dokonalý, zejména když ji ujistil, že se dosud nikdy nic neztratilo. Napadený rozsudek též správně zdůrazňuje, že nebylo ani prokázáno, jakým způsobem krádež byla spáchána a zda bylo při ní skutečně použito klíče na dveřích pověšeného, či jiné vhodné příležitosti (jako na př. při úklidu otevřeného pokoje). Jinak stačí dovolatele odkázati ke správným důvodům napadeného rozsudku.